

***Чинячи опір нормативності:
Квір роздуми про політику,
ідентичність, і виконання терапії***

Джулі Тілсен і Дейв Найлунд

Джулі Тілсен є терапевткою та консультанткою у Міннеаполісі, штат Міннесота, США, а також є координаторкою навчання Міжнародного центру клінічної досконалості. Електронна адреса: julie2@stories.com

Девід Найлунд є доцентом соціальної роботи в Університеті штату Каліфорнія, Сакраменто, США, працює терапевтом і активістом у трансгендерних та квір-спільнотах. Електронна адреса: dknylund@csus.edu

Які деякі з небезпек сучасного руху за права геїв? Автори припускають, що, намагаючись забезпечити «рівні» права в різних аспектах суспільного та приватного життя – наприклад, у шлюбі, військовій службі та медичному страхуванні – сучасні права геїв втягуються в «гомонормативність», яка прагне обмежити вибір для квір-людей, відтворюючи аспекти основного, неоліберального, гетеросексуального стилю життя. Замість цього підходу автори пропонують «квір-утопію», засновану на ідеях сексуальної свободи та шанування різноманітності.

Ключові слова: квір, гетеронормативність, гомонормативність, ЛГБТ, гомосексуальність

Девід Денборо попросив нас написати заключну промову, яку ми виголосили на конференції Therapeutical Conversations 9 (TC9) у Ванкувері, Британська Колумбія, Канада, у травні 2010 року. Ми зробили все можливе, щоб передати в письмовій формі суть промови, яка була для нас настільки ж перформансом, наскільки і

текстом. Ми значною мірою покладалися на зображення, щоб допомогти проілюструвати на багатьох рівнях ідеї, які нам було важливо донести, ідеї, які матеріалізуються через повторювані дискурсивні та візуальні виступи в мас-медійній культурі, яка пронизує північноамериканський світ, у якому ми живемо.

Ми хотіли б відзначити сучасність і освіченість учасників цієї конференції. Ви відвідуєте ТС9. Ви практикуєте рефлексію, ви маєте аналіз домінуючих культурних дискурсів, ви розглядаєте соціальне розташування проблем. А як щодо ідеї квір? Ми підозрюємо, що вас це дуже вразило. Для канадійців, присутніх сьогодні, ми впевнені, що багато хто з вас може з гордістю процитувати слова Трюдо, сказані в 1969 році про те, що держава не має ніяких справ у спальнях людей, і багато хто з вас, ймовірно, були присутні на одностатевому весіллі – незалежно від того, чи це був ваш власний великий день чи когось, хто вам небайдужий.

Що стосується моїх товаришів американців, ми виступили проти Prop 8 (*пропозиція щодо голосування в Каліфорнії та поправка до конституції штату, спрямована на заборону одностатевих шлюбів; була прийнята на виборах штату Каліфорнія в листопаді 2008 року і пізніше скасована у суді*) і переглянули можливі чари Айови. Ми знаємо, що багато, якщо не більшість із вас тут, є хором. Ви підтримуєте, боретеся та виступаєте від імені прав ЛГБТ-спільноти.

Проте сьогодні ми хотіли б зробити паузу, щоб розглянути складність, притаманну нашій індивідуальній та колективній підтримці сучасного порядку денного захисту прав геїв. Наприклад, із легалізацією одностатевих шлюбів, чи вийшла держава зі спалень людей? Який прогрес у тому, щоб геї відкрито служили в будь-якій армії?

Це деякі з багатьох питань, які ми зацікавлені дослідити. Ми розглянемо дискурсивний клімат, який не лише дає правам

гомосексуальних людей соціальне та політичне значення, але також продовжує залишати багатьох на узбіччі, незапрошених до революції. Ми запропонуємо наше уявне бачення інклюзивного порядку денного сексуальної та гендерної справедливості для всіх, свого роду «квіртопію». Ми почнемо з огляду деяких термінів і концепцій квір-теорії та надамо швидкий і брудний урок історії.

*На конференції ми показали уривок із популярного телешоу “Лузери” (“Glee”). Для тих із вас, хто не знайомий з цим серіалом, актриса Джейн Лінч грає Сью Сильвестр, старшу шкільну тренерку з чирлідінгу, яка також має щотижневий «редакційний» ролик у місцевих теленовинах. На ролику, який ми показали, Сью проводить один зі своїх щотижневих рентів (від слова *rant* – нарікання; в медіа просторі, як правило, означає емоційні гнівні монологи з критикою чогось/когось).*

Коротко кажучи, у кліпі пародіюється гомофобний фанатизм через надмірне використання стереотипів про геїв і сучасне північноамериканське життя геїв середнього класу. Сильвестр засмучена тим, що геї інтегрувалися у світ таким чином, що вона більше не може визначити, хто є геєм, а хто ні. Ці «підступні геї» заявляються до церкви, забираючи своїх «ретельно одягнених дітей із дитячого садка» або навіть можуть сидіти поруч з вами – де б ви не були.

Кліп сповнений стереотипів, які ґрунтуються на фемінізації чоловіків-геїв, оскільки Сильвестр згадує про «простіші дні минулих років», коли було менше плутанини щодо того, хто є геєм. Щоб знов пережити ті минулі часи, вона благає геїв

змінитися, тому що, запитує вона: «Якщо я не можу сказати, хто геї, як я знатиму, кого судити?»

Ось посилання на ролик – усі читачі, які мають доступ до Інтернету, можуть подивитися самі:

<http://www.youtube.com/watch?v=5ETSAIVSQhs> (на жаль, це відео наразі видалене з Інтернету, але ось інше посилання на промову персонажки – <https://youtu.be/7DJSCTrNRdY> – прим. ред.)

Посилання Джейн Лінч надмірної кричущої гомофобії встигає згустити за дві хвилини збірку конструкцій абсурдно стереотипної поведінки геїв від гетеросексуала, розчарованого деякими успіхами руху за права геїв.

Ці успіхи включають інтеграцію та асиміляцію в більшу культуру, а також доступ до нормативного способу життя середнього класу. Ми хотіли б розглянути деякі з наслідків цих успіхів – не для гетеросексуалів, які вважають, що цінність їхніх благ скомпрометована правами геїв, а радше для квірів, які не відповідають вимогам все більш нормативних громад лесбійок і геїв.

Ми вважаємо це свого роду підступним поглядом на гомонормативність. Щоб зрозуміти, що таке «гомонормативність», давайте спочатку розглянемо гетеронормативність.

Гетеронормативність (Warner, 1991) — це інституціоналізація того, що ми звикли називати гетеросексуальністю. Вона включає не тільки статеві стосунки між людьми, які народилися в чоловічому тілі/ідентифікують себе чоловіками, і людьми, які народилися в жіночому тілі/ідентифікують себе жінками, а також усі практики та цінності, які представляють ці стосунки. Центральне місце в цій привілейованій структурі займає гендерна бінарність, арбітр усіх гендерних стосунків.

Гомонормативність (Duggan, 2002) — це те саме, але стосується двох людей із чоловічим тілом або двох людей із жіночим тілом. Вона приймає як бажані та переважні ті самі реляційні структури та культурні інституції гетеронормативності, і, як зазначає Ліза Дагган, закріплена у – як і гетеронормативності – сімейності та практиках споживацтва. Гомонормативність – це гомосексуальні люди, що ведуть себе як гетеросексуальні.

Гетеронормативність і гомонормативність — це терміни, які виникли з сукупності наукових досліджень, які складають квір-теорію. Квір теорія — це набір критичних практик, які намагаються ускладнити гегемоністські припущення про безперервність між анатомічною статтю, гендерною ідентичністю, сексуальною ідентичністю, вибором сексуального об'єкта та сексуальними практиками. Квір-теорія відкидає біологічні теорії сексуальної ідентичності та ставить під сумнів так звану «природну» сексуальність. Центральне місце в цих ідеях займає виклик гендерній бінарній системі, яка створює та підтримує двійкові конструкції, такі як чоловік/жінка та гетеро/гомо.

Квір-теорія ставить такі запитання: кому служать ці категорії? Кого ці категорії включають, а кого виключають? Хто має право визначати категорії? Як перевіряються категорії? Як ці категорії змінюються з часом і в різних культурах? (Доті, 1993). Важливо підкреслити, як ми не використовуємо термін «квір». Ми не використовуємо «квір» як парасольковий термін для ЛГБТ. Для нас він використовується як точка опору фіксованим ідентичностям і нормативності. Крім того, важливо визнати, що термін «квір» не резонує з усіма і, насправді, може бути досить образливим. Для багатьох людей ідентичності бісексуалів, лесбійок і геїв мають важливе, певне значення. Це було б дуже “не-квірно” з нашого боку нав'язати специфікацію, згідно з якою кожен повинен прийняти ідентичність «квір».

Як гетеронормативність, так і гомонормативність вимагають підтримування фіксованих, натуралізованих гетеросексуальних і гомосексуальних ідентичностей та регулюють норми цих дискурсивних інститутів. Як квір-теоретики, ми ставимо під сумнів фіксованість і есенціалізм ідентичностей. Наприклад, у кліпі з “Лузерів” Сью Сильвестр говорить про те, що гомосексуальність є «попереднім захворюванням» (від англ. “pre-existing condition” – медичний стан, який існує на момент подання заявки на нове страхування, як правило, вартість лікування якого не покривається страховкою). Це був центральний аргумент сучасного руху за права геїв. Використання модерністських уявлень про натуралізовану, есенціалістську ідентичність є центральним аргументом «ми такі ж, як ви», а також пошуком гомосексуального гену. Твердження про те, що «ми народжені такими, якими ми є», є позицією, яка спирається на фіксовану ідентичність, будь то генетичну, біологічну чи екзистенціальну, і її реїфікацію.

Проте ми повинні визнати, що ці аргументи були політично необхідними та стратегічними. Вони демонструють, що бінарність «есенціаліст/конструкціоніст» може бути проблематичною, і що часом нам потрібно вдаватися до стратегічного есенціалізму (Співак, 1987): стратегічного використання есенціалістської групової ідентичності для того, щоб скористатись її політичним опором проти інституційної влади.

І все ж, що важливо, прийняття позиції, що гомосексуальність є «попереднім захворюванням», не враховує конструкції всіх ідентичностей. Людей, які демонструють мінливу ідентичність, сформовану на основі стосунків – ідентичності, які деякі люди назвали б квірними – не враховуються модерністськими уявленнями про сутнісне я. Таким чином, сучасний рух за права геїв часом надавав привілеїв однаковості замість різності.

Немає нічого дивного в тому, що поняття істотної ідентичності геїв/лесбійок, повне багатьох специфікацій, є історично та культурно залежним. Фуко (1978) стверджує, що гомосексуальність як ідентичність є недавнім винаходом сучасної епохи. Незважаючи на те, що люди в різних місцях і часах брали участь у всіх видах сексуальної діяльності, включаючи одностатеві дії, класифікація людей на основі цих дій, таким чином перетворюючи категорію на ідентичність, ніколи раніше не відбувалася. Фуко датує відкриття гомосексуальності статтею психіатра Карла Вестфала 1870 року. Фуко описує дискурсивне виробництво гомосексуальної людини в цьому часто цитованому уривку:

Ми не повинні забувати, що психологічна, психіатрична, медична категорія гомосексуальності була створена з моменту її характерізації... Гомосексуальність з'явилася як одна з форм сексуальності, коли вона була перенесена із практики содомії в різновид внутрішньої андрогінності, гермафродизм душі; гомосексуальна людина тепер стала видом. (1978, стор. 43)

Це дискурсивне створення ідентичності на основі сексуальних практик відбулося під час панування медичної професії та служило явній, і репресивній, меті категоризації, медикалізації, та регулювання людей.

Фуко (1978) також каже, що там, де є гноблення, є і опір. Однією з форм опору є зворотній дискурс. Як засіб потоку влади, дискурс можна змінити, змінивши напрямок влади без зміни основоположних ідей, на яких спирається дискурс. У цьому прикладі саме уявлення про те, що сексуальні практики та бажання людини є конститутивними для її ідентичності, не оскаржувалося, а сприймалося. Педагогіка звільнення була створена не для того, щоб перевернути дискурс, а радше для того, щоб змінити значення та цінність, які йому надаються.

Зворотний дискурс виник у Німеччині наприкінці 19-го століття як майже миттєва відповідь на винайдення гомосексуальності. У 1950-х роках у Сполучених Штатах виникли такі організації, як Товариство Маттачіне (Mattachine Society; офіційно змішана гендерна група, але переважно чоловіча) і Дочки Білітіса (Daughters of Bilitis; виключно жіноча група). Ці групи починали з програми соціальних змін, яка ґрунтувалася на марксистському аналізі гноблення. З часом утвердився більш обережний, асиміляційний підхід, який включав відмову від круїзів, секс-торгівлі, драг, буч-дайків та інших порушників гендерних вимог. Гомофільський рух змінив свою увагу з потреби змінити суспільство на більш нормативний і нормалізуючий акцент на тому, що гомосексуали «такі самі, як усі».

Відкинувши зусилля щодо соціальних змін, прийнявши риторику медичного та психіатричного істеблішменту, гомофільний рух порушив обіцянку визвольному руху геїв. Стоунволлські заворушення 1969 року в Нью-Йорку стали знаковим моментом звільнення геїв. Тоді як Стоунволл зазвичай цінується як емблема опору геїв і лесбійок гетеросексистському гнобленню, важливо для квір-політики зрозуміти, що мав на увазі Стоунволл для опору дедалі більш асиміляційні позиції гомофільного руху. Оскільки ці попередні рухи ставали більш нормативними, ті гендерні та сексуальні ідентичності що були “поза закону”, які були витіснені на маргінес, почали свій опір. Серед тих, кого часто ставлять в епіцентр заворушення – афроамериканці та латиноамериканці, драг-квін і різні гендерні “порушники”. Центральним у широкій платформі соціальної та економічної справедливості було зосередження на вивільненні сексуального задоволення, що ми тепер називаємо «секс-позитивізмом» (Rubin, 1993).

Але, як це робить історія, ця історія повторилася. Згодом рух став менш інклюзивним і радикальним, і став сексуальним апологетом і

пристосованцем. Одним словом, більш нормативним. Зворотний дискурс був надзвичайно успішним.

Таким чином, повертаючись до відеокліпу, ми стверджуємо, що «підступні геї» знаходяться під прихованим поглядом гомонормативності. Інклюзивний порядок денний соціальної та сексуальної справедливості, включаючи вивільнення сексуальності та відмову від специфікуючих дискурсів гендеру та сексуальності, поступилися місцем політиці ідентичності та стилю життя середнього класу – привілеюванню однаковості, а не відмінності.

Центральним фактором успіху зворотного дискурсу є обов'язкове виконання вихідного наративу. Це служить повторюваним дискурсивним виконанням натуралізованої категорії ідентичності – і це забезпечує політичну тягу та життєздатність. Камінг-аут дозволив деяким ЛГБТ-людям зайняти місце за основним столом, тоді як інших залишили поза увагою. Хоча ми не виступаємо за гнітючу “тишу в шафах”, ми заохочуємо критично думати про інститут камінг-ауту, яким він є зараз.

Камінг-аут — це проголошення та прийняття фіксованої та єдиної лесбійки/бі/гея чи трансгендерної ідентичності, «автентичного Я», яке встановлює бінарність «автентичне/неавтентичне». Фуко зазначав, що, незважаючи на те, що заява про стабільну лесбійську чи гомосексуальну ідентичність може звільнити особистість, вона також служить уречевленню центральної ролі гетеросексуальності. Для деяких це не так звільнення, скільки це може бути ще одна специфікація, якій потрібно відповідати, лакмусовий папірець чиєсь гей-кредо. Як і Сара, квір молодь нещодавно сказала мені: “Ідентифікувати себе як гея чи лесбійку — це як передбачення, якого я не хочу робити”.

Ідея «бути чесним» увічніює несправедливість приватизації соціальних проблем, у цьому випадку гомофобії, трансфобії та

гетеросексизму. Індивідуальні наративи відсторонені від культурних наративів гетеронормативності та гомонормативності, які створюють значущий контекст, увічнюючи «тягар індивідуалізму», про який писав Стівен Медіган (2010).

Процес камінг-ауту і життя вже після нього не є зусиллями рівних можливостей, оскільки люди, які проживають у різних етнічних, расових, релігійних, класових та соціальних обставинах, можуть поставити під загрозу їхню власну безпеку чи безпеку їхньої сім'ї – і ризикувати втратою значущих, культурних стосунків, коли камінг-аут розглядається не лише як обов'язковий, але й як «все або нічого». Для працездатних, білошкірих, професійних американців життя після камінг-ауту – зовсім інше, ніж це може бути для африканських іммігрантів, які живуть у субсидованому житлі в північній частині Вінніпегу.

Як альтернативу кінцевій точці траєкторії розвитку Халберстам (2005) пропонує камінг-аут як відправну точку, а не кінцеву, припущення, яке порушує загальноприйняті уявлення про розвиток гомосексуальної ідентичності, які стверджують, що «успішний» розвиток завершується під час камінг-ауту. Халберстам припускає, що опинившись «назовні» (мається на увазі “вийти з шафи”, сталий вираз в англійській мові, що позначає людину, яка приховує свою ідентичність, ховаючись в шафі), можна продовжувати порушувати норми та брати участь у поширенні ідентичностей, таким чином кидаючи під сумнів уявлення про те, що існує певний спосіб показати «потрібний рівень гомосексуальності».

Повторюємо, ми вважаємо, що вкрай важливо не применшувати глибокий прогрес, досягнутий у сфері прав лесбійок/геїв після Стоунволлських заворушень 1969 року. Через тяжку битву, боротьбу та жертви багатьох геїв і лесбійок у 1970-х роках камінг-аут став опцією для деяких. Інші досягнення після Стоунволла включають внутрішні закони про партнерство та в

деяких місцях легальні одностатеві шлюби. У популярній культурі – набагато більше видимості. І хоча багато з цих уявлень про геїв/лесбійок є стереотипними, є й такі, що багаті й складні. Завдяки такій видимості та обізнаності багато штатів/провінцій і країн прийняли законодавство щодо злочинів на ґрунті ненависті.

Проте давайте зупинимось і критично поглянемо на цей прогрес у забезпеченні рівних прав. Основна увага була зосереджена на правах на шлюби між лесбійками та геями, усиновленні гомосексуальними парами та припиненні дискримінації в армії (у США). Наше занепокоєння полягає в тому, що виключна зосередженість на вищевказаних питаннях імітує гетеронормативні стандарти гендерної ідентичності. Яким чином ця виключна зосередженість на прийнятті в сучасні системи, наприклад, моногамію, продовження роду та бінарні гендерні ролі є стиранням історичного альянсу між радикальною політикою та гей-політикою, де однією з основних проблем є сексуальна свобода? Матільда Бернштейн Сикамор, автор книги «Це огидно: квір стратегії протистояння асиміляції» (2008) пише:

Гей-еліта перейняла квір-боротьбу та позиціонувала свої бажання як потреби кожного – домінуючі ознаки гетеросексуального конформізму стали основними ознаками успіху геїв. Звичайно, для білих геїв із кондомініумом на пляжі, членством у заміському клубі та гарними портфелями акцій із парюю хедж-фондів, які час від часу потребують скорочення (подумайте про Розі О’Доннелл чи Девіда Геффена), шлюб може бути останньою річчю, що стоїть на шляху до повного громадянства, але як бути з усіма іншими? (стор. 2)

Вона продовжує:

Навіть коли порядок денний «прав геїв» включає реальні проблеми, він робить це таким чином, що незмінно віддає перевагу найбільш привілейованим, водночас “нагинаючи” усіх

інших. Я вживаю термін «права геїв» замість більш популярного «права ЛГБТ», тому що «ЛГБТ» зазвичай означає геїв, з лесбійками в дужках, викиньте бісексуалів і начепіть слово “транс” для невеликої демонстрації. Боротьба за права геїв ведеться для припинення дискримінації в житлі та працевлаштуванні, але не щодо надання житла чи роботи; медичне забезпечення партнера в цивільному шлюбі, але не медичне забезпечення для всіх. З нещодавнього також відвідування лікарні та право спадкування для подружніх пар, але не для будь-кого іншого. Навіть із найбільш очевидною проблемою гомосексуальної спільноти, а саме антиквір-насильством, порядок денний Руху за права геїв бореться за посилення законодавства про злочини на ґрунті ненависті, а не боротьбу з расизмом, класовістю, трансфобією (і гомофобією), властивими системі кримінального «правосуддя».
(стор. 2)

Ми вважаємо, що сучасний ЛГБТ-рух насамперед зосереджений на меті «натуралізації» хибної та згубної ідеологічної структури, відомої як шлюб. Імітація традиційної прямої реляційності, перш за все шлюбу, для геїв і лесбійок проголошує себе прагматичною стратегією, тоді як насправді це глибоко гомонормативний ідеологічний проєкт, який навряд чи є розумним. Квір-науковець Хосе Естебан Муньос стверджує: «Таким чином, противники гей-шлюбів абсолютно праві, гей-шлюб не є природним, але, знову ж таки, шлюб не є таким для будь-якої особи» (2007, стор. 453).

Гомонормативність розбиває ЛГБТ-спільноти на ієрархії гідності. ЛГБТ-люди, які зробили камінг-аут та імітують гетеронормативні стандарти гендерної ідентичності, вважаються найбільш гідними отримання прав. ЛГБТ-індивіди на нижній сходинці ієрархії – трансгендерні персони, люди з інтерсекс станами, бісексуали та особи, які не ідентифікують себе з будь-яким гендером –

розглядаються як перешкода для цього елітного класу гомонормативних осіб отримати свої права.

Ще одне занепокоєння, яке ми маємо, — це культурний феномен геїв і лесбійок, які стають ще однією групою осіб, на яких заробляють медіа, капіталісти та споживачі, нова демографічна група, яку можна узагальнити та націлити на споживання. Рух геїв і лесбійок прийняв цю економічну тенденцію і, отже, приєднався до неолібералізму в культурній сфері. Підтримка неолібералізму включає сприяння мілітаризації через кампанії проти дискримінації в збройних силах, сприяння приватизації соціального забезпечення та гарантій охорони здоров'я, через фокусування на шлюбі як соціальній панацеї, а також сприянню надмірності капіталізму над розвитком, через його загальне захоплення вільним ринком і споживчим суспільством як найкращим способом забезпечити «видимість» геїв і рівну участь у північноамериканському суспільстві. І хоча асиміляційна риторика неолібералізму обіцяє рівність для «всіх», насправді лише геї та лесбійки з достатнім доступом до капіталу можуть уявити собі життя, інтегроване в капіталістичну культуру Північної Америки. Само собою зрозуміло, що «всі» насправді стосується нормативних громадян-суб'єктів із безліччю прав, наданих лише деяким (і не всім) квірам.

Цей неоліберальний дрейф навіть комерціалізує слово “квір” — наприклад, *Queer eye for the straight guy* (тв-серії “Натурал очима гея”) і *Queer as folk* (серіал “Близькі друзі”). Таким чином це “квір” позбавлений своєї радикальної політичної історії - таких рухів, як *Queer Nation*. Крім того, Мішель Фуко (1978), чиї ідеї частково вважаються передвісниками квір-теорії, перегнувся би в могилі, якби знав про цю поточну історичну траєкторію нормативності. Це суперечить його академічній та активістській місії дестабілізації дискурсів нормальності.

Крім того, з присвоєнням квіру неолібералізмом, квір став вузьким визначенням як загальний термін для ЛГБТ, підриваючи те, що квір означав для багатьох науковців та активістів – що і вказала Кеті Руді (2000), коли написала:

Бути квіром не означає бути гомосексуальним, радше бути відданим кидати виклик тому, що сприймається як нормальне. Немає жодного надійного критерію членства для квірості, окрім готовність шукати місця опору нормальності в будь-якій локації. (стор. 197)

Виклавши нашу критику, ми хочемо уявити квір-утопічний світ. Лише завдяки майбутньому квір-утопії, а не асиміляційним прагматичним стратегіям, можуть відбутися справжні, довготривалі зміни, що компенсують тиранію гомонормативу. Як каже Муньос, «квірність утопічна, а в утопії є щось квірове» (2007, стор. 457). Дійсно, просити та уявляти інший час і місце означає втілювати та робити можливим бажання, яке є одночасно утопічним і квірним, дивним. Участь у такому «квіртопічному» підприємстві означає не уявити собі ізольоване майбутнє для індивіда, а натомість брати участь у колективному майбутньому, понятті майбутнього, заснованому на надії та можливостях. Сьогодення недостатньо. Воно є банкрутом і токсичне для квірів, які не відчують привілеїв мажоритарної приналежності, нормативних практик і «раціональних» очікувань.

Отже, це наша версія квіртопії. Майбутнє, яке можна перенести в теперішнє:

- Шлюб буде заборонено; усі громадяни отримають переваги, які зараз надаються одруженим.
- Гендер буде знищено або примножено експоненціально.

- Гендерну ідентичність буде вилучено з DSM; трансгендерні люди більше не будуть патологізуватися. Насправді, не було б взагалі DSM. Крапка.
- Ванні кімнати/вбиральні не будуть гендерно визначені, щоб люди могли «попісяти спокійно».
- Привілеї цисгендерних людей будуть викриті та підірвані.
- Такі необхідні медичні послуги, як гормони та хірургія для коригування статевої належності, будуть доступними.
- Буде створене сексуально-позитивне суспільство. Будь-який секс, за згодою, буде хорошим сексом, вільним від інститутів і дискурсів медицини/психології, релігії та права (див. *Rubin, 1993. Рубін досліджувала систему цінностей, яку соціальні групи – ліві чи праві, феміністські чи патріархальні – приписують сексуальності, яка визначає одні види поведінки як хороші/природні, а інші (наприклад, садомазохізм) як погані/неприродні. У цьому есе вона представила ідею «Зачарованого Кола» сексуальності, де сексуальність, яка була привілейованою суспільством, була всередині цього кола, тоді як всі інші види сексуальності були зовні та в опозиції до нього.*)

Ці квіртопічні уявлення можуть здатися наївними з огляду на надзвичайно прагматичний порядок денний, який зараз організовує ЛГБТ-активізм у Північній Америці. Багато хто, включно з квір-спільнотами, відкинули би ідею нашого квіртопічного світу як непрактичну. Проте ми стверджуємо, що ці квір-ідеали разом із критикою нинішнього ЛГБТ-руху мають важливу та суттєву цінність, якщо справжня справедливість хоче відбутися. Ми не задовольняємося лише описом цих етичних принципів. Що важливіше, ми виступаємо за те, що квіртопічні можливості свободи, звільнення та колективності є більшими, ніж те, що могло б бути, але це те, що має бути. Чи можете ви згадати власні

«квіртопічні» ідеї, щоб додати до нашого списку? Будь ласка, приєднуйтеся до нас, щоб уникнути гамівної сорочки гомонормативності та прийняти цю квіртопію. Дякую.

Список літератури:

Doty, A. (1993). Making things perfectly queer: Interpreting mass culture. Minneapolis, MN: University of Minnesota Press.

Duggan, L. (2002). The incredible shrinking public: Sexual politics and the decline of democracy. Boston, MA: Beacon Press.

Foucault, M. (1978). The history of sexuality, Vol.1, An introduction (R. Hurley, Trans.) New York, NY: Pantheon. (Original work published 1976).

Halberstam, J. (2005). In a queer time and place: Transgender bodies, subcultural lives. New York, NY: New York University Press.

Madigan, S. (2010). Who has the story telling rights to the story being gold: Narrative therapy theory and practice. Chicago, IL: American Psychological Association Press.

Munoz, J. E. (2007). Queerness as horizon. Utopian hermeneutics is the face of gay pragmatism. In M. McGarry & G.E. Haggerty (Eds.), A companion to lesbian, gay, bisexual, transgender, and queer studies (pp. 452–464). Malden, MA: Blackwell Publishing.

Rubin, G. (1993). Thinking sex: Notes for a radical theory of the politics of sexuality. In H. Abelow, M. Barale, & D. Halperin (Eds.), The lesbian and gay studies reader (pp. 3–44). New York, NY: Routledge.

Rudy, K. (2000). Queer theory and feminism. Women Studies, 29, 195–216.

Spivak, G. (1987). In other worlds: Essays in cultural politics. New York, NY: Routledge.

Sycamore, M. B. (2008). That's revolting: Queer strategies to resist assimilation. Berkeley, CA: Soft Skull Press.

Warner, M. (1991). Fear of a queer planet. Social Text, 29, 3–17.

